

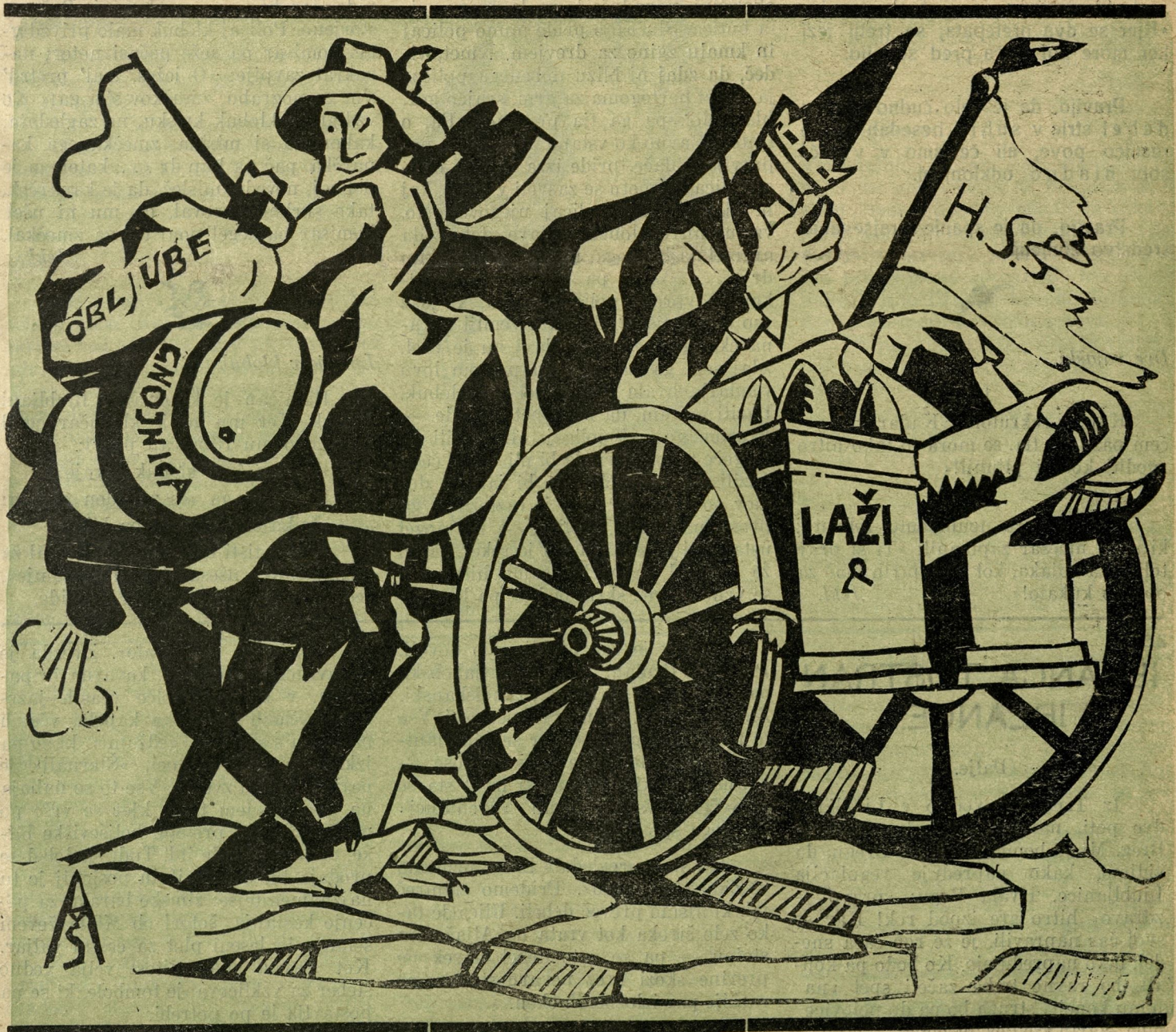

Leto II.

V Celju, dne 1. februarja 1927.

Št. 4

Nazaj „forikanje“ zelene armade.

Samogovor Stipice: R. R. korita so še tako velika da v njih s celo mojo stranko utonem ...

Muhe filozofirajo ...

Kdor se šminka ne sme svoj kruh v potu svojega obraza jesti!

*

Zakon se imenuje zato »svet« ker šteje toliko mučnikov.

*

Pravijo, da kjer se dva pretepata se tretji smeji; naravnost obratno je: »Kjer se dva pretepata, se tretji jezi ker more kot priča pred sodnijo.

*

Pravijo, da je zelo čudno če nam debel stric v suhih besedah suho resnico pove, ali če smo v vroči sobi hladno odklonjeni.

*

Pravijo, da je spanje skrajševalno sredstvo življenja.

Dve vojaški.

1.

Kaplar rekrutom: »Kadar vam rečem pasti na tla, se mora to tako hitro zgoditi kot bi pljunil!«

2.

Kaplar reče neumnemu rekrutu, ki si ni ničesar zapomnil: »Ti si prav toliko za vojaka, kot par starih hlač za operno kukalo!«

Jekl.

ZERA.

IBLANCA TOSTRAN IBLANCE.

(Dalje.)

Iz Trnovega vodijo v Ljubljano dve poti, namreč Emonska cesta in Breg. Mi jo bomo ubrali po Bregu, da vidimo, kako napreduje regulacija Ljubljaničice. Hvala Bogu: »pravo — zdravo« hitro gre izpod rok! Kar so svoj čas napravili, je že rob časa snedel, tako napredujejo. Ko bodo pa končali, bo ravno treba začeti spet »na un' mu konc'«, struga bo pa do polovice polna starih čevljev in copat.

Zgodba o kanarčku.

Neki kmet je prišel v mesto po opravkih. Ker še ni bil nikdar v tem mestu, si ga gre po storjenih opravkih nekoliko ogledovat. Radovedno je ogledoval razna poslopja in palače, ceste in trge ter vse mestno življenje. Nazadnje ga zanese korak še v mestni park, ki je bil baš takrat, bilo je koncem maja, v najlepši krasoti. Tu se mu je še pa najbolj dopadlo. Sedel je na klopci in ogledoval razna drevesa in cvetlice, tako, da je še na dom pozabil. Pa nesreča nikdar ne praznuje, pride, kadar se je najmanj nadejaš. Našega kmeta je nenkrat pritislilo, da bi moral iti na stran. Ali kam naj gre, to je pa drugo vprašanje; če bi bil doma, bi ne bil v zadregi, a tu v parku je druga, ker ni nikjer stranišča. Pa, ko bi ne hodili po parku policaji, bi še tudi šlo. Premišljaja, nazadnje jo pa le ugane zvit butica. Slučajno pride mimo policaj in kmalu zgine za drevjem. Kmet, videč, da zdaj ni blizu nobenega policaja, skoči nevtogoma za grm, srajco gor, hlače dol, pa ga tja pritisne. Pa, o smola! Ravno ko vstane in si začne popravljati hlače, pride izza ovinka drugi policaj. Kmetu se zasveti v glavi, kaj bi bilo, če vidi policaj njegovo delo. Vzame hitro klobuk z glave, dobro, da ni imel najboljšega, in pokrije svoj kup dr . . . »Kaj pa imate pod klobukom?«, vpraša policaj kmeta, ki je z vso močjo tiščal klobuk k zemlji. »Kanarčka imam notri; davi mi je ušel, zdaj sem ga pa po trudapolnem lovu vendarle, hvala Bogu, ujel pod klobuk. Paziti moram, da mi zopet ne uide. — Prosim, gospod policaj, ali bi bili Vi mogoče tako dobri, da bi mi nekaj časa pazili na kanarčka, da bi jaz šel domov po ptičnico?« mu je razložil in ga prosil naš kmet. Policaj se ni mogel ustavljati prošnji in mu je rekel, da bo že varoval kanarčka, samo hitro naj se vrne. »Brez skrbi bodite, pa le moč-

no tiščite klobuk k tlom, da ptič ne uide, jaz se nemudoma vrnem«, je rekel kmet in odšel. Policaju je že začelo biti vroče, tako je tiščal klobuk, boječ se, da ptič ne uide, kar pride po poti policijski komisar. »Zdaj pa že ne bo kaj dobrega«, si misli policaj in ga vljudno pozdravi. »Kako pa Vi opravljate svojo službo, da Vas najdem tukaj!«, zarohni komisar nad ubogim policajem. »Oprostite, g. komisar, tu-le pazim na kanarčka, ki je nekemu gospodu ušel in ga je ta srečno ujel pod klobuk, mene je pa naprosil, da mu pazim na ptiča, ker je sam odšel po ptičnico«, je v eni sapi odgovoril policaj. Komisar se je malo potolažil in sta oba čakala, kdaj pride naš kmet po ptiča. Ker ga ni bilo dolgo časa od nikoder, reče komisar: »Veš kaj, onega gospoda menda ne bo po ptiča, kar mi dva ga zemliva. Ti malo privzdigni klobuk, samo malo, da kanarček ne uide, jaz bom pa segel ponj. Rečeno, storjeno. Policaj klobuk malo privzdigne, komisar pa seže počasi noter; nenkrat zavpije: »O ježeš, mal' pretrd' s'm ga pograbu, zmučkov s'm ga!« Ko vzdigneta klobuk kvišku, ne zagledata, kakor sta si mislila, zmečkanega kanarčka, pač pa kup dr . . . , katerega je policaj, nevede, misleč, da je kanarček, tako skrbno varoval, da mu ni ušel. komisar pa segel ponj ter ga zmečkal.

Jekl

Luknje v klobuku.

Ribničan je kupoval v Ljubljani klobuk. Ker mu ga je klobučar cenil previsoko mu Ribničan pravi:

»Kje pa ima klobuk luknje?«

Klobučar ga ves začuden vpraša:

»Luknje? Čemu bi pa bile?«

»Da bi tisti osel, ki bi toliko dal za klobuk lahko ušesa vtaknil skozi nje«, reče zasmehljivo Ribničan in odide.

Mostov je čez Ljubljaničo dovolj. Prvi na Prulah, potem Šentjakovski, pa »Šušterski«, nato Franciščanski, Zmajski in kot zadnji Šentpeterski. Vse to je pa brez potrebe, ker se Ljubljaniča da pregaziti, če le obuješ galoše. — Franciščanski in Zmajski most sta še posvečena vsak enemu »archiduci« slavnega spomina.

Ko smo pregledali Breg, pridemo v Židovsko »gaso«. Pridemo namreč mi, ki nismo preveč debeli. Ulica je tako zelo široka kot vrata na Aljaževem stolpu — pa se zato debel človek ne prerine skozi brez nevarnosti, da ne razbije par izloženih oken.

Na koncu »gase« se odpre pogled

na Zvezdo ali »Šternale«. Zvezda je restavracija, »kevder«, kavarna in paviljon, v katerem tolče večsah jazz-band, včasih dunajska kapela, včasih pa Čerin s svojimi »gedžami«, ki so pa izključno češki Pemci. »Šternali« je park v podobi zvezde. Vse to se nahaja na Kongresnem trgu, kjer se vrše po navadi dijaški pretepi, boljševiske bitke, civilne parade itd. Tudi sladoled se prodaja tu. Od številnih poslopij je tu najznamenitejše: zimske barake za pečenje kostanja, šotori ob Miklavževem semnju in leseni plot za cestni valjar. Kot glavna znamenitost velja vedno steber za vzklicevanje tombolē, ki se pa postavlja le po potrebi.

Bolj nezatna je zgradba dvorca,

Z našega muholovca.

Cigan.

Sodnik: »Ti si torej ukradel kravo! Kaj ne?«

Cigan: »Le vrv, milostljivi gospod sodnik; toda vrv sem vzel tako mimogrede, da je krava na njo privezana še vedel nisem!«
Jekl.

Z lova.

A.: »Kako pa je bilo kaj včeraj na lovu, ali si kaj dosti ustrelil?«

B.: Ustrelil dosti, toda ti zlomki so po vsakem strelu od strahu zbežali.«
Jekl.

Iz gostilne.

Nekdo pride v krčmo in si naroči kozarec pive. Ko mu ga krčmar prinese, ga vpraša:

»Ali še želite morebiti kaj jesti?«
»Da, prinesite mi eno domačo klobaso, toda velika mora biti, kajti mene namreč vsaka malenkost zelo razburi.«
Jekl.

Zvit tat.

Tat pride v tretjem nadstropju hotela v sobo. Ker ni nikjer žive duše, pobere vsa oblačila, kar jih najde, ter jih nese predrzno o belem dnevu po stopnicah. V drugem nadstropju ga sreča neki gost in ga vpraša:

»Kam pa ti neseš to obleko?«
Tat odgovori: »Dali so mi jo gori v tretjem nadstropju, da jo skratčim in malo popravim.«
»Bodi tako dober, vzemi še mojo suknjo in mi jo oredi«, ga prosi gost in mu izroči suknjo.
»Iz srca rad«, reče tat in hitro odide.
Jekl.

Po otročje.

Tonček: »Oče, koliko časa si hodil v šolo?«

Oče: »8 let.«

Tonček: »Nemogoče.«

Oče: »Zakaj ne?«

Tonček: »Ker jaz hodim samo 10 minut.«
Špela.

Naročnina se plačuje vnaprej.

Prijateljsko.

A: »Grof X je umrl — ali ste ga poznali?«

B (čevljar): »Seveda, saj sva pet let skupaj živela in delala!«

A (začuden): »Vi z grofom?«

B: »Seveda — on je čevlje raztrgal in jaz sem jih popravil!«

Blaga žena.

Gašper: »Oh, moja rajna Špela, to vam je bila blaga žena. Če je bila kedaj še tako zelo jezna, ni me pretepal nikdar drugače nego z mehkim metlinim koncem.«
Jekl.

V šoli.

Učitelj: »Zakaj je morje slano?«

Učenec: »Ker so slaniki v njem.«
Špela.

V samostanu.

Predstojnica nekega samostana je že dolgo let gojila željo, da bi imela lepo sliko Jezusa. Najame umetnika-slikarja, ki takoj začne svoje delo. Videč, da mu dobro strežejo, je delal zelo počasi. Ko predstojnica to zapazi, mu začne dajati samo fižol in končno še določi dan, kdaj mora biti slika gotova.

Obljubljenega dne pride in vidi na sliki samo hrbet. Slikar, videč njeno začudenje, ji reče:

»Ker ste mi dajali samo fižol, je vladal tu neprijeten duh in zato se je Jezus obrnil.«
Špela.

Točno povedano.

»Neobrit gospod, profesor: »Kako pridem najlažje v botanični vrt?«

»Vzemite posodo z zemljo s seboj in povejte vratarju, da ste kaktus.«
S.

s katerega je včasih visela zastava močeradove barve — sedaj je pa tu umiverza. Eno številko trga zavzema kino »Matica«. Ne vem, zakaj se imenuje »Matica«, jaz bi ga nazval »Kratice«. Igra namreč komade, ki jih policija in operater tako ogulita, pristrizeta in oskubita, da izgleda film tako, kot vojaški šifriran telegram.

Ena »cirkuca« je tudi na trgu, namreč Nunska. Sploh si pa ne smeš misliti trga in ulice v Ljubljani brez hrama božjega in brez ducata gostiln.

V Zvezdo se izlivajo »pritoki«: Gradišče, Emonska cesta (kjer se v Glasbeni Matici uči mladež cviliti, škripati, tuliti in tolči po raznih instrumentih. Nasproti se pa uče šoferji

v garaži gosti v avtomobilske troblje in piščalke.) , Herren- in Juden-gasa; na drugi strani Wolfova ulica (ime po gostilni »pri Belem volku«) in glavni vele-pritok Zvezde, Šelenburgova ulica.

Šelenburgova ulica je center slovenske metropole. Čujem, da jo bodo prekrstili v »Via dei Sospiri« radi tega, ker se v njej čuje največ vzdihov za krasnimi čevlji v izložbah, modnimi potrebščinami v izložbah ter za Harry Pielom in Lyo Maro, ki se smehljata raz plakate in reklame kina Maticice. Italijansko ime bo pa zato, ker je v tej ulici konzulat Italije. S tem bo gotovo bolj počaščen, kot pa z bataljonom paradne policije, ki ga vedno »časti« ob demonstracijah.

Po Prešernovi ulici pridemo do Prešernovega spomenika, kjer smo sicer že bili, a smo pozabili ogledati ga.

Revež je bil, pesnik dr. Prešeren za svojega življenja. To vidimo še sedaj na njegovem spomeniku. Muza mu ponuja venec lovorike — on se pa umika.

Svetega Petra ulica, katero bi radi ogledali, je »gesetzlich geschützt«, to znači, posebna kolonija v slovenski metropoli in zahteva za sebe poseben in obširen zgodovinski in geografski spis.
(Datje prih.)

Razširjajte „Muhe“!

Na višku kulture.

Nekega jutra se bo zbudil Ljubljčan v svoji postelji, bo zazdehal nato bo tuhtal:

»Bi-li šel danes v Avstralijo v kopalni ali na Ural sankat se? Čez pol ure bo zajtrk, torej se ne izplača leteti na Ural. Raje grem na Novo Zelandijo, da se pred zajtrkom sveže skopljem!« In odšel bo in se vrnil čez pol ure, ker bo letel tja s hitrostjo misli.

Novorojenček bo prvo uro zapredel operaciji. Zdravniki, ki se bodo tedaj imenovali monterji telesa, bodo odstranili novorojenčku najprej prebavne organe. V nadomestilo bo dobil novorojenček avtomat, ki bo s pomočjo Perpetusa mobile vršil funkcijo želodca, črev itd. Druga operacija bo odstranila dihalne, a tretja krvne organe. Mesto žil bo napeljana krvovodna naprava in centralna kurjava. Potom vbrizgavanja esenc bo koža spremenjena v najtrpežnejši kavčuk, v grlu bo nameščen maj radio-aparat za oddajo govora, v ušesih mesto bobenčka sprejemni radio-aparat itd. in človek bo popoln. Bolezni v pravem pomenu besede ne bo. Če se bo kaj pohabilo v notranjih strojih, bo kmalu »monter telesa« popravil. Pa to še ni vse. Najvažnejše bo montiranje »stroja misli«, ki bo odstranjeval migreno itd. Ta stroj bo postavljen namreč v glavo ter bo sortirjal in numeriral misli ter shranjeval kopije v poseben arhiv. Tako bo starček pritisnil na vdolan prsni gumb in takoj bo natančno vedel, kaj je mislil n. pr. pred 40 leti. Razen glavne mašine bo postavljen v glavi še računski stroj, ki bo računal na pamet najtežje račune z logaritmi itd.

Novorojenček bo nato poslušal eno leto predavanja na univerzi in ker ne bo pozabljal, bo v tem času znal vse nauke ter bo po preteku leta dobil doktorat — brez državnih izpitov.

Novorojenčki se bodo »valili« v posebnih »valilnicah« iz materije, iz katere izhajajo danes. Zato bo ostal »greh« — materinstvo bo pa neznano.

Rekli smo, da bodo izključene bolezni. Še več, najljubša in morda najbolj zdrava pijača bo morda veronal ali pa kačji strup. Če se bo kdo hotel zastrupiti, bo pa moral zavživati solno kislino, da si izzge notranje fine dele avtomatičnih strojev.

Ostala bo pa moda. Sicer bo pa vse cenejše, ker bo transportiranje oblek odpadlo. V Parizu bo postavljena n. pr. ultra-radio-modna centrala, ki bo izdelovala najmodernejšo kroje. Mesto Singer šivalnih strojev bode imela šivilja v svojem stanovanju tak ultra-radio-modni stroj, filijalo. Centrala bo potom zračne elektrike proiz-

vajala pritisk na svoje filijale, in na ta način bo lezla iz filijale popolna kopija izdelka centrale.

Knjiga »Prvič na Marsu« bo ležala pozabljena na podstrešju. Ljudje bodo vzletali na ženitovanjska potovanja na zvezde 536. reda, ki bodo tedaj na novo odkrite.

Roman se bo začel nekako takole:

Mimulo je leto 7926. Gospod S. Nr. 450 je odložil staro listino iz leta 2000, ki jo je bil odkril pri razkopavanju starih razvalin mesta, ki so ga Stari Slovenci imenovali Ljubljana. Pogladi se je po glavi in vzdihnil: »Idijotje!«

Kar je čital v listini, je bilo tako naivno, pomislite: ljudje one dobe so se hvalili, da so na višku kulture! O, topci! Kaj bi rekel človek one dobe, ko bi vrgel pogled v današnjo kulturo — vztrepetal bi in umrl groze!

Gospod S. Nr. 450 se je nasmehnil in obrnil misli v drugo smer. Spomnil se je na gospodično D. Nr. 7001, ki mu je danes obljubila sestanek na Semeringu. Pogledal je na časovnik, zaprl oči, dotaknil se vzletnega gumba na površniku in odplul skozi okno na tla.

Soba v 42. nadstropju ljubljanskega gradu je ostala sama.

S. Nr. 450 se ni posebno mudilo. Ko je začutil tla pod nogami, je reguliral brzino na 900 km v uri, zato je rabil do Semeringa precej časa. Gospica D. Nr. 7001 ga je že čakala na vrtu Semeringa in ko ga je zagledala, je veselo vzkljknila: »Zdravo 450!« V licu nekoliko blede od hitrega poleta je veselo zacvrčala: »Skoro sem pozabila, da imam z vami sestanek. Pred dobro uro sem se kopala v Sidney-u v Avstraliji, da ne zamudim semkaj, nisem imela časa obleči se topleje.«

»Nič ne de«, reče S. 450, »če vas zebe, greva lahko v Neapelj na čašico veronala z otoka Madagaskarja. Da se ugrejete, regulirajva hitrost na »brzino žarka.««

D. 7001 je bila zadovoljna in takoj nato sta sedela v gostilni »Viola« v Neaplju. S. 450 je bil izredno dobre volje in ko mu je veronal pognal notranje stroje v hitrejši tek, je začel pripovedovati:

»Srečen slučaj mi je dal v roke listino iz leta 2000, ki se je otela pogubi. Jutri bom predaval na univerzi o izredni temi: Zgodovina ljubljanskega gradu!«

»Bo-li interesantno?«

»Pojma nimate, gospica. Kaj vse je doživel grič, na katerem sedi danes palača Ljubljana!«

»Čitala sem, da so nekdanj zidali v enem mestu po 7—10.000 hiš, vendar se mi je zdelo nemogoče; šele ko sem

ugledala neko staro sliko iz tistih časov, sem se prepričala o resničnosti te trditve.«

»Ah, kaj je to v primeri s tistim, kar sem čital danes. V listini se čita, da je nekdanj služil grad v bivališče medvedvom in slični divjačini. Pozneje so Barjani uživali razgled z nekakšnega stolpa. Tu gori je bila neka radiopostaja, s katero so dajali znakovno potom plamena. Grad je bil visok le nekaj metrov ter je služil gospodarjem za bivališče, nato so bili tu vojaki, za njimi so grad spremenili v ječo in po prvi petletni vojski so ga dali v najem deložirancem mesta Ljubljane. Deložiranci so predzadnja etapa prebivalcev. Ono strašno v tistih letih je pokončalo več kot polovico ljudi in tudi na gradu so ljudje izumrli. Kot zadnja prebivalci se imenujejo ščurki in podgane. Vse leksikone sem obrnil narobe, vendar nisem v njih našel, kaj naj bi to pomenilo: ščurki in podgane.«

»Kdo ve kakšni so to bili ljudje, ki bi se imenovali ščurki ali podgane. Menda je bil to rod, ki je gospodoval v razdobju med Starimi in Novimi Slovenci.«

»Mogoče! Toda poslušajte naprej! Druga listina, ki datira za 1000 let pozneje, pripoveduje, da se je grad podrl v tretjem tisočletju po Kristu. Pozneje so ga sezidali v 15 nadstropij ter je bila nastanjena tu vlada realistično-pacifistične, mirotvorno-izzivalne, imperijalistično - centralistične, humoristično-avtonomne in brutalno-brahijalne carske republike Nove Slovenije. V drugem nadstropju je stanoval imperatorsko-samodržni drug predsednik republike Jeronim Pucelj XXVIII., ki je zasedel prestol potem, ko je spravil s poti svojega očeta Ahaca Pucelja XXVII. Silnega.«

»Kakšno čudno numeriranje!« pravi gospica D. 7001.

»V onih časih so bili numerirani samo kralji, ostali smrtniki so imeli le imena, n. pr. Anton Korošec, Dr. Žerjav itd. Tudi verske glavarje so numerirali in podglavarje. Tako je v podstrešni izbici nad 15. nadstropjem gradu stanoval zadnji ljubljanski škof Anton Bonaventura XI.«

»Kako čudno, kako čudno!« odpira gospica D. 7001. žive oči.

V te žive oči se zagleda S. 450 in se spomni, kako ga je intimno njih lastnica pozdravila na Semeringu brez rodbinske črke samo s prstno numeracijo. Objelo ga je nekaj čudovito mehkega . . . itd. Zera.

„Muhe“, morajo v vsako slovensko družino.

Stric Boleslav.

Humoreska.

Nekega dne je prišel k nam stric Boleslav, ki nam je pravil, da namera-va pisati roman, in rabi zato posebno sobo.

Pravil nam je tudi, da piše roman le v primernem miljeju in pri nas naj bi bil milje izboren.

Dobil je našo najlepšo sobo. Po osmih tednih je bilo v sobi že vse polno steklenic za žganje, a roman se še ni začel: Bodisi naš milje ni bil pravi, bodisi stric ni znal pisati romanov, romana ni bilo.

Stric Boleslav je postal od dne do dne čudnejši. Na vseh stenah je videl hrošče, v vsaki juhi so plavale pečene muhe, nekega dne nam je pa na vsako vprašanje odgovoril: »Stenica«. To smo sporočili hišnemu zdravniku, ki ga je dal odpeljati na Studenec.

V naši zapuščeni sobi je smrdelo po žganju. Ko se je ta duh izgubil, smo jo dali v najem.

Na naš oglas se je javil neki artist brez službe. Bil je velik, močan, toda dobrodušen kot otrok. Ko smo imeli veliko čiščenje je omare polne knjig (seveda mojih, a samo rokopi) prenesel na hodnik. Če smo čistili tla, je šel lepo po rokah. Tako dober človek ima pa tudi senčne stvari. Ker ni imel ničesar za jesti, je jedel goreč premog. Seveda ga je vzel skrivaj pri nas. Kaj narediti?

»Zvežimo ga, ko spi«, sem dejal.

Oskrbeli smo 100 metrov vrvi in smo ga po vseh pravilih umetnosti zvezali, pri čem nam je mnogo pomagala lektura Karla Maya.

On pa je spal naprej...

Pri zajtrku je bil zopet tu in se smejal, da bi skoro počil. Povedal nam je prepozno, da je eden najboljših umetnikov z vrvmi.

Nato smo mu odpovedali stanovanje, toda on nam je grozil, da bo pobil vso hišo.

Kako se ga znebiti? Tedaj smo prišli na dobro misel. V nekem varietetu, če se ne motim v Klub-baru, je nastopilo »12 Brothers Halfgreens«, ki so vsak večer prebavljali železniške tračnice in nosili težke pisalne mize v zobeh. Enemu teh gospodov smo dali v najem sobo, pod pogojem, da vrže iz nje našega artista.

Gospod Halfgreen je prišel in — slavil z našim artistom veselo svidenje. Leta in leta sta potovala skupaj z drugimi Halfgreeni. Vsako noč je bilo v naši sobi 13 močnih mož, ki so spali, ker ni bilo drugače prostora, v umetnih piramidah eden na drugem. Ko je minul Halfgreenom angažman, je odpotovalo v druga mesta »13 Brothers Halfgreens«.

Naš drugi podnajemnik je bil tudi artist, a majhen, droben človek. Tudi on je nastopil v nekem zabavišču, a nam ni povedal, kakšne umetnosti dela. Imenoval se je Rotatoživ Subtenestre.

Njegova umetnost je bila, da ni bil nikoli doma, ko smo zahtevali najemnino.

Vsi smo stokali: »Tri mesece ni plačal. Kje se le skriva?«

V tem hipu je prišel Subtenestre domov.

»Tako bom pri njem«, sem rekel. Potrkam na vrata — nič odgovora. Vstopim v sobo — nikogar nikjer. Preiskal sem vso sobo, njega ni bilo nikjer. Preiskal sem vso sobo enkrat, dvakrat, še tretjič — — — Nič! Prt, preproga se na enem koncu vzdiguje. Pogledam in vidim na tleh velikansko luknjo. Ni dvoma, tu si je napravil Subtenestre svoj izhod. Zvečer smo šli v gledališče, kjer je nastopil. Bil je človek, ki se je plazil skozi male luknje ter se izkopal iz cimenta, med opekami in drugod.

Šli smo hitro domov in smo zazidali luknjo z žaklji cimenta, z betonom in železnimi ploščami.

Na trajalo dolgo in slišali smo grozen krik in vihk. V višjem nadstrop-

ju je stopil Subtenestre neposredno iz stene v gospejino spalnico.

Plačal Subtenestre seveda ni.

Še enkrat smo hoteli poizkusiti. Nekje morajo biti tudi pošteni najemniki. Po priporočitvi nekega profesorja smo vzeli nekega mladega Šveda z imenom Sven Haderdin na stanovanje. Ta se je treniral za svoj izlet na severni tečaj.

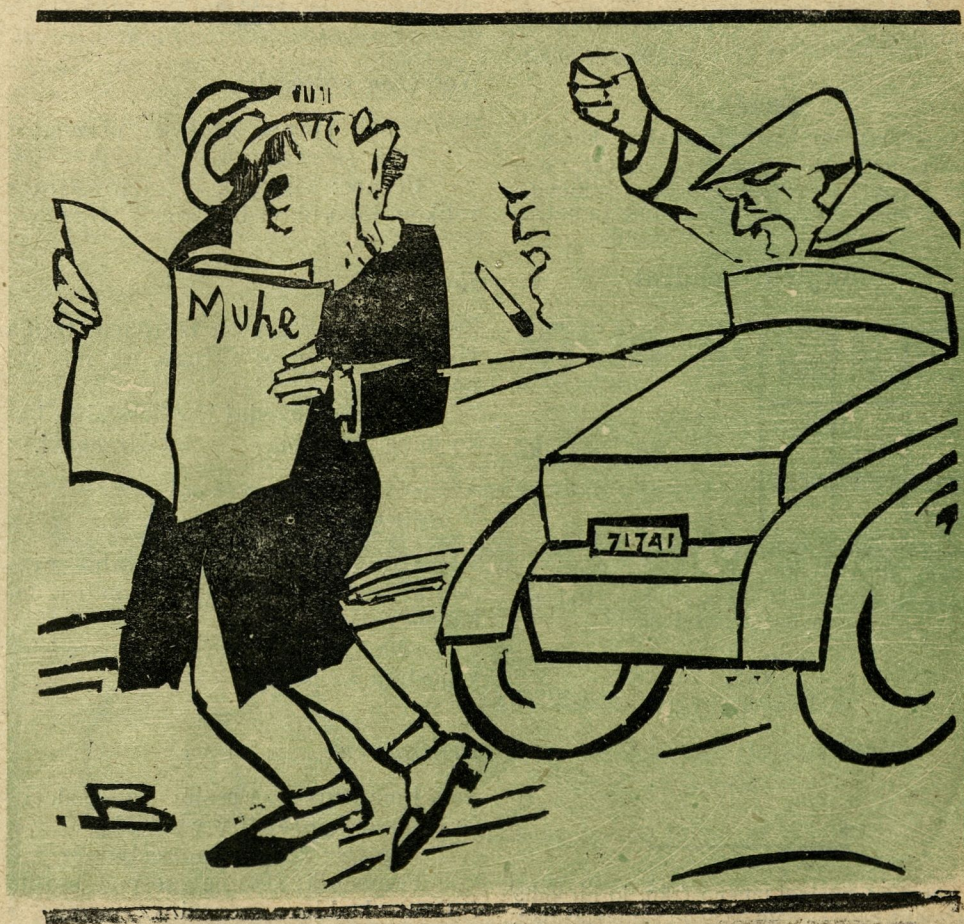
Toda ta trening je bil grozen. Jedač je samo ribje olje in sirove, stare, smrdeče ribe. Vsak opoldan si je pustil zmrzniti jedila med dvema ledenicama. Tudi on je bil po več ur v ledenici, da ej bil ves trd. V njegovi sobi je vladal strašen mraz. Pri 20° C ni odprl okna, da ne bi prišla toplota v sobo. Pri stranki pod nami so se začeli delati ledeni storžci na stropu. Radi tega smo morali odpovedati stanovanje ljubemu Švedu. Odnegli so ga vsega trdega v ledenico neke pipovarne.

Istega dne so odpustili strica Boleslava iz Studenca. S solznimi očmi smo ga sprejeli.

Saj stenice in uši, o katerih je blodil niso nič proti temu, kar smo doživeli z našimi najemniki. S.

Kdor oglašuje, ta napreduje!

Na prometni cesti.

«Za Boga, kaj čitate, da ne slišite svarila sirene.»

Kotiček za ugankarje.

Rešitve ugank.

1. Skrivalnica poljub: «Ljubezen ima štiri oči, pa je še vedno slepa.»
2. Posetnica: «Učitelj je naročnik »Muh».
3. Zemljepisna zanka: «Sredi Male Azije je črka A.»
4. Konjiček: «Naj vsak bi naročnik, točen bil plačnik, možnost s tem upravi da, da list razširi čez morja.»
Želi uprava »Muh.»
5. Čaroben križni stik: 1-13 Marta, 2-14 Kranj, 3-15 Stepa, 4-16 krave, 5-9 strah, 6-10 vrana, 7-11 dleto, 8 12 uhani. V štirih kotih stoječe črke tvorijo naslov: Muhe.
6. Posetnica: «Mož je strojni mizar.»

Vse uganke so pravilno rešili: France Š., Maribor; J. Modrinjak, Maribor; Boris Kogoj, Ljubljana; Ivo Borštner, Ljubljana; Fančička Kmet, Ljubljana; Podergajs, Celje, je poslal za Malo Azijo črko i, sicer bi prišel pri žrebanju v poštev. — Vse uganke razen Male Azije so rešili: Kladenšek Jernej, Zadobrova pri Celju; Podergajs Jos., Celje; Slabina Karla, Ljubljana; Kogoj Ernest, Ljubljana; Rožič Rezika, Celje; Kuzman Karl, Vo, nik pri Celju; Zadravec Karl, Teharje pri Celju; Ladislav Mandeljc, Ljubljana.

Za nagrado Din 100— je izžreban Boris Kogoj, Ljubljana, kateremu se je svota nakazala.

Kotiček za dopisovanje naročnikov.

Gospodični Štefuc:

Moj pozdrav! Za nadaljno opredelite točno svoj — spol?! Če Vam je prav pošljite mi potom uredništva svoj naslov. Hočem globoko spoznati Vašo humristično žilico. Gradiva za debate bo sigurno do ti.

Če ostane tajno in dobim naslov, kaj več! Drugače...

Brit-ka, Celje.

Enačba.

$(a-b)+(c-d)+(e-f)+(g-h)+(i-j) = X$
 a = iz stekla, b = veznik, c = lovec, d = rabi voznik, e = naredi pek, f = število, g = domača žival, h = drugo ime za noto a, i = žensko ime, j = veznik.

Magični kvadrat.

Zera.

		mir
	mi	
mir		

zi, na, peč, ka

S temi zlogi popolni prazna mesta tako, da dobiš tri besede, ki jih b š lahko čital vodoravno in navpično.

Iks.

Priobčil Zera.

r		r
	×	
r		r

b, d, s, p, v.

Na sredino postavi po eno črko, ki jih vidiš napisane spodaj, nato pa okoli samoglasnike, da ti dajo po dve kržani besedi.

Uganka.

Zera.

.	r	o	.
r			a
o			r
.	a	r	.

k, k, g, a, f, f, o, e.

Stemi črkami napolni prazne celice tako, da boš čital navpično in vodoravno iste besede.

Črkovnica.

k l š v r č n l
 a b v a z a k g
 a e e o r c r s
 t o a a d z b k
 a a n l p v n r
 e e a g p k a o

Vse tri uganke priobčil France, Maribor.

Posetnica.

Silvija Pukl

Štore

Kaj je mož te žene?

Nervozen osmošolec.

V šoli vpraša profesor učenca:

»Kje se razprostira Kozjak?«

Učenec: »Kozjak se razprostira v velikem loku okoli Donave. Arzenski.

Raztresen.

Zaljubljen par gre na izprehod. Dama vpraša ljubljena: »Hugo, ali me več ne ljubiš?«

Hugo: »Ne, zdaj ravno mislim kako bi se te znebil.« Arzenski.

V gostilni.

»Ali je pomagal uspavalni prašek, ki ste ga včera zvečer dobili iz lekarnе?«

»Ne, je bilo preveč protisredstev v postelji.« S.

Pri trgovcu.

Pomočnik: »Prosim ggospod, če če bi mne sprepjeli v v sslužbo.«

Trgovec: »Ali vedno ječljate?«

Pomočnik: »O nne ggospod, ssamo ttakrat, kaddar ggovořim.«

Špela.

Listnica uprave.

Cenj. razprodajalce »Muh» prosimo, da nam vpošljejo obračune za januarske tri številke, one pa, katerim smo poslali list »Muhe» v razprodajo in tega ne morejo vršiti prosimo, da list vrnejo, da ne bo poznejših pomot.

Trafikante in trgovce z meš. blagom na deželi, ki želijo naš list dobiti v razprodajo, prosimo, da nam javijo po dopisnici koliko izvodov želijo prejemati od vsake številke.

Nič ga ne briga.

Papa: »Poglej, Jurček, včera si bil tako tepen, da se ti gotovo še danes pozna, danes mi pa zopet nagajaš. Kaj ti ni za vse to nič mar?«

Jurček: »Veš papa, meni je prav malo mar, kaj se za mojim hrbtom godi.«

Špela.

Trdno

sem sklenil, da bodem kupoval od sedaj naprej sukno, kamgarn, ševjot, platno, crtir ter sploh vso manufakuro radi zelo nizkih cen, dobre kvalitete in velike izbire samo v

veletgovini **R. Stermecki,**
Celje št. 72.

Vzorci proti vrnitvi.

24-5 Ilustrovani cenik zastoj. 8

Foto-slike

izvršuje najbolje in najceneje fotograf **FRANJO PRIMOŽIČ** v Zidanem mostu Gre tudi na dom ter se lahko naroči z dopisnico.

Naročite takoj

Merkur-adresar

trgovcev in obrtnikov mariborske oblasti in koledar za leto 1927

naravnost pri samozaložbi

oglasni zavod

Vinko Kovačič, Maribor.

V gostilni.

Zbrana je bila večja družba. Razgovarjali so se o marsičem. »Nekateri trdijo, da bivajo na luni ljudje«, pravi eden izmed navzočih. Kar se oglasi nekdo: »Gospodje, ampak to je moral bit' drejn sedaj ko je bil prvi krajec.«
Špela.

Za spomin.

V pralnici se je zgodilo, da ni imel neki gospod nad vseh kosih perila vsitih številčk. Prodajalka pripomni: »Vaš listek ostane tu, da se najde, kar še nimate.«

Gospod (resno): »A za spomin.«
Arzenski.

Čakajo na izbruh.

Gasilci stojijo pred hišo v mestu Mariboru, v kateri je nastal požar. Po ulici pride neki gospod ter vpraša tamkaj stoječe, na kaj čakajo gasilci.

Nekdo: »Čakajo na izbruh.«
Arzenski.

Kdor dobi listu priloženo položnico, je to znamenje, da mu je naročnina potekla, ter da jo takoj obnovi.

Listnica uredništva.

Skrabl, Mbr: Nas jako veseli, da se tako zanimате. Prispevke objavimo vendar ne vse naenkrat. Zaželjene tiskovine odposlali. Pišite več za kotiček »Muhe filozofirajo«. — France, Mbr: Javite se nam s polnim naslovom. — Nezmeškal, Mbr: Deloma objavimo. — Korošec, Mbr: Po objavi dobite, sicer potrpite ker je mnogo prispevkov prej na vrsti. — ToT: Potrpite, pride. — Kladenšek: Vaši prispevki dobrodošli, vendar pazite na izvornost istih. Mudi se pa ne, ker smo s prispevki preobloženi. — Šraml, Pragersko: Lahko mirno pošljete, ako bo primerno gotovo objavimo.

Štampiljke vseh vrst

najboljše kakovosti po neverjetno nizkih cenah izdeluje in razpošilja:

Naročila sprejema uprava
: : «Muh» Celje, poštni predal 13. : :

Blazinice vseh velikosti ter različne barve vedno v zalogi.

Naročila se izvrše točno in solidno.

Naročite še danes!

Ho, kdo ne pozna **HLADINA** ki kregajo ga za **Valentina?**

Otrok vsak že zna,
Kje trgovina je njegova.
V Prešernovi ulici ima lokal
Kjer Nemcem Bog cerkev je dal.
Z reklamo ne dela velik kraval,
Ker roba njegova - hvali se sama
To pravi v Celju vsaka že dama,
Bolj kot ženinu vsaka nevesta
Trgovcu Hladinu bod' zvesta;
Ženin, ki pri njem kupuje robo
Naj ne boji se za žensko zvestobo,
Zato: Obišči ga še to uro!
— Pri njem kupuj manufakturo,
Ker tako Hladin ima naturo,
Da jako poceni daje.
Vsakdo takoj k Hladinu naj gre,
In vedno pri njem kupuje naj vse!

Brez špasa!

Najcenejša manufakturna trgovina v
== Celju je ==

LIUBLJANSKI MAGACIN

Kralja Petra cesta št. 13.

LASTNI DOM

registrovana kreditna in stavb. zadruga
v Celju 26-6

Prešernova ulica št. 6.

Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje najugodnejše. Pri naložbi zneska po Din 20— se dobi hranilnik na dom. Daje posojila in menične kredite.

M. RAUCH

Veletrgovina stekla in porcelana
CELJE, Prešernova ulica št. 4.
Priporoča svojo bogato zalogo raznovrstnih šip, slik in vse v to stroko spadajoče predmete.

Vinko Vabič, Žalec

◆ kupuje po najboljših cenah hmelj.
◆ Prodaja najceneje vse vrste
◆ 27-6 umetnih gnojil.

Sveže in dobro Kokošinekovo zelje

se dobi edinole v Gaberju št 63 in št. 154 kakor tudi vsak dan na Glavnem trgu v Celju.

Za obilen obisk se priporoča mesarija in delikatesna trgovina ter zajutrkovalnica

JOSIP GORENJAK

CELJE, Kralja Petra cesta

Kitajski zmaj se otresa pijavk.

Amery, angleški minister za dominijone meni, da se z zlatimi «balončki» več časa na vodi zdrži, kot z rešilnimi pasovi...

„AMERIKANSKI SLOVENEČ“

dnevnik naših rojakov v Ameriki, je v Jugoslaviji zelo razširjen. Naroča se: Uprava «Amerikanskega Slovenca»
1849 West, 22 nd Street, Chicago U. S. A.

Izhaja v Celju 1., 10. in 20. vsakega meseca. - Naslov: Uredništvo in uprava lista «Muhe», Celje, poštni predal 13. - Objavljeni prispevki se honorirajo, poslani rokopisi se ne vračajo. - Inserati: 65 × 1 mm Din 1'25. - Poštni čekovni račun št. 14,568 v Ljubljani. Naročnina znaša: celoletno Din 40'—, polletno Din 23'—, četrtno Din 12'— za Jugoslavijo, za inozemstvo četrtno Din 15'—, Podružnici v Ljubljani, Cerkvena ulica št. 21, in v Mariboru Slomškov trg št. 16.